

let baade i Salen under Debatten og i Udvalget under Arbejdet der, at denne Fornemmelse af en Overrigsdag møder en alle Vegne. Jeg maa ganske aabent sige, at jeg aldrig har tænkt mig, det skulde være muligt i et Udvalg i den Grad at løbe Panden mod Muren i sit Arbejde, som jeg er løbet Panden mod Muren i dette Udvalg. Det har ikke været muligt at finde Ørenlyd for selv besindige, rolige Tanker om denne Sag, thi hele Tiden har man mødt Ordet „Kommissionen“, og det er saa meget mere mærkværdigt, som der jo ikke er Spor af Grund til at komme i Affekt over denne Sag. Vi kunde jo paa bedste Vis have siddet og arbejdet sammen for at faa det saglig heldigste ud af det. Men, som sagt, jeg har ikke kunnet faa Ørenlyd i Kraft af denne Overrigsdag, der svævede bag ved det hele.

Jeg skal nu kort gaa ind paa de enkelte Omraader, hvor jeg har ment, der burde stilles Ændringsforslag, selv om jeg indrømmer, at jeg i dette Øjeblik ikke ser saa forfærdelig store Chancer for at sætte dem igennem. Den Apotekerforret, det Monopolsystem, som ligger i hele Lovforslaget, kræver efter min Mening megen Varsomhed overfor det almindelige Næringsliv; der er ogsaa, som det er sagt i selve Kommissionsbetænkningen, en hel Række Grænsetilfælde, hvor det vil være rimeligt eller naturligt, at den almindelige Detailhandel, alle saakaldte Materialister, faar Lov til at handle med en Vare; men spørger man, hvilke Garantier man har for, at der her øves Ret og Skel, viser Lovforslaget en saare ringe Tendens til andet end dette næsten blindt at begunstige Apotekerne. Den første Garanti, man her kunde give, var, at den Kommission, der skal bestemme, hvad den ene og den anden Part maa sælge, blev sammensat saaledes, at den ikke saa meget var en Fagkommission som en retlig Kommission, en Kommission, der skiftede Sol og Vind lige. Vi har derfor tilladt os at stille Forslag om en saadan Kommission, hvor netop det faglige Moment var tilbagetrukket. Jeg tror, det er en Erfaring, der atter og atter gøres af Lovgivere, at hver Gang det faglige eller, lad mig sige rent ud, det erhvervsmæssige trænger sig for langt ind i Rigsdagen, sidder man egentlig daarligt i det, thi ingen er saa daarlig til at have med en Sag at gøre som Folk, der er interesserede i et Fag. De er for det første Tyve i deres egen Næring, for det andet er de saa underlig blinde. Det er, som om de ikke kan løs-

rive sig fra de enkelte Tilfælde, som de har oplevet, det er, som om dette gør dem det umuligt at ophøje deres Betragtninger til almene Love, der skal gælde i alle Tilfælde. Det er det, der ligger bag ved, naar vi ikke vil have den Kommission, som hidtil har eksisteret, og hvori vi synes, at Apotekere og Materialister har siddet og trukket hver i sin Tovende, og lad mig sige vistnok paa en saadan Maade, efter hvad udenforstaaende kan forstaa, at det maa have været et ret artigt Spil, der her er foregaaet. Vi finder, at en saadan Façon ikke skal blive ved at eksistere. Det er altsaa af principielle Grunde, vi har stillet Ændringsforslagene under Nr. 7 og 9, der gaar ud paa at ændre Kommissionen til en Slags retlig Institution. Vi har tillige ønsket, at denne Kommission skulde være permanent. Vi ser nemlig det afgørende deri, at der bestandig opfindes nye Præparater. Dette er i Virkeligheden en Fordel for Publikum, for Almenheden; men opfindes der saadanne nye Præparater, maa der stadig være en Kommission, som kan tage Stilling til, hvorvidt disse Præparater skal være til Fals i den almindelige Detailhandel eller forbeholdes Apoteket. Der er af et Flertal stillet Ændringsforslag om, at Ministeren skal have Beføjelse til at nedsætte en Kommission, naar han selv vil, i Lovforslaget staar der „med højst ti Aars Mellemlum“. Jeg er ikke glad ved denne Fastsættelse af en Tidsgrænse. Et Sted i Kommissionsforslaget hedder det udtrykkeligt, at man kan undvære en Tidsgrænse, men naar galt skal være, saa hellere det, der staar i Forslaget, end det andet. Jeg ønsker altsaa en Kommission, der er permanent, for at den kan tage Stilling, hver Gang der opdukkes et nyt Præparat.

Jeg kommer herved naturlig over til vort næste Ændringsforslag, det under Nr. 10 anførte. Vi har ønsket at give en almindelig Regel for, hvorledes Kommissionen skulde arbejde og virke. Vi har ment, at denne Lov til syvende og sidst, som det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) sagde, ikke skulde tjene Apotekerne, men Publikum og Almenvellet, og at det gjaldt om en Kontrol for Publikums Skyld. Det farlige i hele denne Sag er, at Detailhandelen ikke rigtig ved, om den er købt eller solgt. Materialisten ved ikke rigtigt, om han maa sælge et nyopfundet Stof eller ikke, og han faar mangan Gang en Retssag og idømmes store Bøder. Vi har derfor ønsket en Rettesnor, som den permanente Kommission bestandig kunde følge, og som tillige kunde benyttes,